

[נד, ב] בשעה שנכנסו גוים להיכל מצאו²⁵¹ כרוכין מעורין זה בזה. הקשה הרב בן מגאש ז"ל²⁵² דהא בבבא ובתרא²⁵³ אמרינן שלא היו פניהם איש אל אחיו אלא כשתיו עושין רצונו של מקום²⁵⁴. ויש מתרצים²⁵⁵ דהתם בכרוכין דמשה, אבל הכא בכרוכים דצורתא שבכותלים, תמיד היו מעורין. ותימא דא"כ היכי אמרינן לעיל²⁵⁶ שהיו מראין להם כרוכין דצורתא להראות חיבתן לפני המקום. והנכון כמו שפי' הרא"ם ז"ל²⁵⁷ דהני גמי בנס היו מעורין עכשיו, אלא שנעשה נס לרעה כדי לגלות ערותן.

אגרא דפירקא אות ו' הנשמה זיווג היותר עליון, והנה נראה מענין אהבה הגשמיית בענין אהבת חבירים ואהבת איש עם אשתו בהיותם ביחד לא תוכר כ"כ האהבה, משא"כ כשרוצים להפרד ולהרחיק נדוד זה מזה, אז יתפעלו הנפשות באהבה יתירה אהבה עזה מגודל הגעגועים, וע"כ חייב אדם לפקוד וכו' בשעה שיוצא לדרך וז"ש בשם הקדוש מה"ר דב בער זצוק"ל, שע"כ מצאו האויבים אז את הכרוכים כמער איש ולויות [מ"א ז' ל"ו ע"י יומא נד:], הגם שזה היה רק בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, נוכחיפך ח"ו הכרוכים הופכים פניהם זמ"ן אך להיות כי חייב אדם לפקוד וכו' והבן.

שם משמואל דברים תרע"ז

שבכל שנה בזמן הזה. וי"ל דהנה אז באותן הצרות נטלו ישראל הפוכי על כל עוונותיהם והצרות היו להם לכפרת עון עד שנעשו נרצים לאביהם שבשמים, וע"כ אמרו ז"ל (יומא ג"ד): כשנכנסו נכרים להיכל ראו כרוכים המעורין זה בזה, אף שבזמן שאין עושין רצונו של מקום הפכו פניהם זה מזה (ב"ב צ"ט). מ"מ אז היו מעורין מתמת שנעשין אז רצויין, וריצוי זה גשארה ממנו רשימה לדורות בכל שנה בזמן הזה. אבל ידוע שלכל דבר ולאורות

היינו טעמא נמי כנ"ל. דהנה החורבן אף שהי' במדת הדין, מ"מ תוכו הי' רצוף אהבה, וכמו אב רחמן המשקה לבנו סם מר לרפאותו והבן קטן וצועק בבכי, והאב אף שנכמרו רחמיו על בנו ובכל צרותיו לו צר, ומעיו המו עליו לקול צעקת הבן, מ"מ אינו משגיח על מה שמעיו מתחתכין, כי טובת הבן ורפואתו נחשבות אצלו יותר, כן הי' ענין החורבן, שאם הי' הקב"ה מונע מהם העונש, היו נשארים בלתי מתוקנים ועבירה גוררת עבירה עד לאין מרפא רח"ל, אם כן העונש עצמו הוא מדת הרחמים. וזהו פירוש דברי רש"י ז"ל (בפסוק א' מ"ה) ולא שמע ה' בקולכם כביכול עשיתם מדת הרחמים כאילו אכזרי, שהרחמים עצמם נראין בחיצוניותם כאכזריות. ועל כן תמצא שרוב השמות שבמגילת איכה הם שם הוי" ב"ה שהוא שם של רחמים. וע"כ הי'

מראית העין לחיד"א

ראו חבתכם לפני המקום וכו' אף דבשעת החרבן ג"כ היו מעורין כתב הרב עיון יעקב ז"ל דבשעת החרבן הנקבה חובקת לזכר דרך פריצות ועזות וכו' והאריך בזה. ולישרי לן מר דכיון דהיה דרך נס. לא עביד ניסא דרך פריצות ועזות. אמנם הדברים עתיקים כמו שביאר הרב עיר וקדיש הרמ"ע ז"ל דבעת החרבן היו הכרוכים מעורין זה לזה דבעת החרבן היה יחוד וזיווג עליון וקדוש כדי שיהיה הבנה וכח לישראל שלא יאבדו בגלות וזה כונת הבתוב ויקרא ה' אלהים לבכי וכו' ויקרא לשון זיווג ה' אלהים קב"ה ושכינתיה והיינו טעמא שהדבר נחוץ לבכי וכו' ולהיות תקוה בגלות היה זיווג עד כאן דברי הרמ"ע ז"ל ואני ברגליו רמותי מ"ש הכתוב קרא עלי טועד לשבור בחורי הבונה קרא לשון זיווג על דרך שכתב הרמ"ע ז"ל עלי בשבילי מועד כזיווג מועד כי גזרה גזרה לשבור בחורי וכו' וכדי שלא אוכד בגלות וגם דיש מקוה לישראל לכן היה זיווג ומשי"ה נקרא מועד דהיה ט"ב סעין דוגכא למועדי ה' שיש למעלה יחוד זיווג עליון והן הן כפלאות תמים דעים וגודל רחמי בעל הרחמים: